

»Når jeg gribes af frygt, vil jeg stole på dig« (Salme 56,4)

Når jeg gribes af frygt

Der er næppe noget menneske, der ikke kender til, at frygten melder sig og lægger sit jerngreb om sjælen.

Frygten har mange forskellige årsager; vi kan groft opdele dem i to grupper: den frygt, der skyldes *indre* årsager, og den, der skyldes *ydre* årsager. Eller sagt på en anden måde: den frygt, der skyldes mig selv, og den, der ikke skyldes mig selv.

Den frygt, der skyldes mig selv

Så snart *Adam* og *Eva* havde syndet, blev de bange og skjulte sig for Gud; deres samvittighed var belastet, det medførte frygt.

Hvem af os kender ikke den frygt? Og hvem kender ikke til, at satan, anklageren, netop puster til den, så den flammer op i angst, selvbebrejdelse, fordømmelse, undertiden fortvivlelse?

Det er den frygteligste frygt – frygten, i sammenligning med hvilken al anden frygt er legeværk – frygten for fortabelsen – frygten for endegyldigt at være forkastet af Gud – frygten, der – om den ikke besejres – fører ud i håbløsheden og bedrøvelsen til død.

Den frygt forekommer os så velbegrunderet. Det er jo *min* skyld – det er *mig*, der har svigtet – det er *mig* og ingen anden, der har syndet og er den skyldige – allerværst er det, at jeg vidste, hvad jeg gjorde – jeg har derfor ingen undskyldning, absolut ingen.

Jeg kan hverken undskylde eller tilgive mig selv – og det kan aldrig oprettes!

Den frygt er en rædsel og derfor rædselsfuld. Den er ikke nogen indbildning, thi det er en rædsel at falde i den levende Guds hænder med sin synd.

Intet menneske er i stand til at besejre den frygt. Hvis ikke Gud selv besejrer den, vil den beherske os alle i stigende grad livet og evigheden igennem.

Men det er netop evangeliets ufatteligt rige budskab, at Gud *har* taget denne frygt samt dens årsag på sig selv og uden vor medvirken gjort det underværk at besejre den.

Frygten har sin årsag i os; derfor mener vi (menneskelig talt med rette og dog totalt fejlagtigt), at det også er os, der må fjerne den. Derfor kæmper vi med os selv dag og nat for at fjerne frygten – men det bliver blot værre.

Vel er det sandt, at det er *mig*, der er skyld i denne angst, men det er *en anden*, der har taget min skyld og angst fra mig på sig selv.

Ude ved korset på Golgatas høj ser vi

det tydeligt. Der hænger al min synd og al min angst; jeg hører det i hans råb ud fra mørket: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig!«

Jeg fatter det aldrig til fulde, og dog står det fast: Han har gjort mig fri for min skyld – derfor er enhver lammende frygt og enhver kvælende angst for tid og evighed borte.

Hvorfor melder den sig da alligevel?

Først og fremmest fordi djævelen, anklageren, til stadighed forsøger at fordunkle Kristus for os og formindske hans fuldbragte frelsesværk. Kan han overtale eller tvinge os til at acceptere vor skyld og angst, har han dermed fordunklet frelsen for os og gjort nar ad Frelseren.

Han holder af at få os til at beskæftige os med vor egen retfærdighed. Dermed svækker han troen og tager frimodigheden fra os. Han er en plageånd; han kan blive ved dag og nat; han ved, hvor stor frelsen er, og vil gøre alt for at forhindre os i at vide det.

Vi har altså en modstander; men vi har også en mere eller mindre skrøbelig samvittighed, en følsom, måske overfølsom sjæl, et dårligt nervesystem, kort sagt: en natur, som vi har arvet fra vore fædre. Nogle er overfladiske og kommer let gennem livet; de kender ikke til sjælekampe, thi de kender ikke ret meget til syndens alvor eller Guds hellighed. Vi skal ikke foragte dem, thi Gud kendes også ved dem. De har deres plads i menigheden, men de kan ikke hjælpe dem, der er i dyb sjælenød. Andre er overfølsomme i samvittigheden; de kommer ikke så ubesværet gennem tilværelsen, men bærer tungere byrder. De udretter måske ikke så meget udadtil som de mere optimistiske og muntre, men til gengæld lærer de i deres sjælekampe tilværelsens inderste realiteter, Gud, synden, djævelen og frelsen, langt inderligere at kende og bliver derfor søjler, som holder menighederne oppe i storm og uvej. Gud har i sin uendelige visdom ført mennesker af alle typer ind i Lysets Rige og lagt frelsens evige grund under deres tilværelse, så forskellige de end er, og så forskelligt deres livsløb end former sig. Han slipper ingen af dem og forlader dem aldrig. De dybest anfægtede kender ham bedst, også når de knap nok tror, at de kender ham eller han kendes ved dem; de er menighedens hjælp imod det letkøbte, overfladiske og forfladigende. De er uden selv at vide det dens stærkeste salt.

De dybest anfægtede er nemlig de fattigste i ånden, derfor også de mest salige! De sørger mest (nemlig over sig selv) og

bliver derfor dybest trøstet! Ja, de er de fattigste og ejer derfor mest; de ejer intet og kan derfor berige så mange, uden at de er sig bevidst, at de overhovedet beriger nogen.

Vidunderligt, at al min synd og skyld og dermed al min sjæleangst er borte for tid og evighed, fordi min dyrebare Frelser tog den på sig!

Vidunderligt for dem, der har lidt smerteligt derunder!

Allervidunderligst for dem, der har været i sjælevåde!

Det er og forbliver borte, alt sammen – men den herlige kendsgerning vil anklageren fordunkle for os. Lad os stå ham imod, faste i troen, og lad os hjælpe hinanden til altid at vise ham på porten! Vi vil ikke lade vore følelser fortælle os eller diktere os, hvordan det står til med vor skyld og angst, thi det er ikke vore følelser, der har sonet vor skyld eller kan fortælle os sandheden. Vi lader Gud fortælle os det, thi han alene taler sandt, og han siger: »Din skyld er borte, din synd er sonet!« – ham ærer vi ved at tro ham!

Den frygt, der har ydre årsager

Kong David vidner i sine salmer om, at han gang på gang blev angrebet af frygt; mennesker stod ham efter livet, fjenderne var ham overmægtige, hans egen søn rejste sig imod ham, ja, det skete også, at mennesker, som han kun havde gjort godt, som han havde fastet for, når de var syge, vendte sig imod ham og ønskede hans død. Han var ofte på flugt, ofte i dødsfare, og han kendte om nogen til at befinde sig i håbløse situationer.

David var en stærk mand; han havde fra sin barndom vænnet sig til hårdførhed, havde kæmpet med bjørn og løve og var ikke veget tilbage for nogen udfordring – alligevel kunne også han gribes af frygt, men ingen vil kalde ham for en bangebuks eller en tøsedreng.

Der gives altså situationer, hvor selv den stærkeste bliver grebet af frygt. Hvor modig og kæk en mand end er, kan angst og frygt dog lægge sit greb om hans sjæl i visse situationer. Vor Herre Jesus blev grebet af angst i Getsemane have.

David siger: »Når jeg gribes af frygt, vil jeg stole på dig« (Salme 56,4). Hermed angiver han, hvorledes han kæmper sin kamp imod frygten. Han samler alle de kræfter, troen har skænket ham, om den levende Gud. Vel griber frygten fat om hans sjæls kræfter i et forsøg på at lamme ham, og han føler sig ingenlunde

ovenpå, men han klynger sig til Gud og husker, at Han altid har hjulpet ham – han minder sig selv om alle Guds løfter, og han står satan imod, således som Peter mange århundreder senere skrev (se 1. Peter 5,9).

Vi er, medens disse linier skrives, alle optaget af tre bornholmske fiskere, der tilbragte 30 timer i en redningsbåd og tre gange blev skyllet overbord i det iskolde vand, før de blev reddet. Jeg ved ikke, om de blev grebet af frygt – men jeg ved, at jeg ville være blevet det, om det havde været mig – og jeg ved, at jeg ville have råbt på Herren i min nød, og at han ville have svaret mig.

Har de tre fiskere været så stærke, at de end ikke i den situation kendte til frygt, så kan jeg garantere for, at deres hustruer og børn har været grebet af den – og jeg kan ikke forestille mig andet, end at de har råbt til Gud i deres angst og nød.

Nu har de fået svar – Gud har hørt dem – Gud har frelst deres mænd fra, hvad man kunne kalde den sikre død – Gud har bevist, at der »ikke er så stor en nød at finde, at ikke hjælpen han har inde!«

Paulus var engang i en lignende situation; i fjorten dage drev skibet, der skulle bringe ham til Rom, redningsløst omkring i Adriaterhavet, og til sidst havde de mistet ethvert håb om redning (Ap. G. 27,20). Alle var grebet af frygt og fortvivelse, men da stod Paulus frem og sagde, at en Guds engel havde sagt til ham: »Frygt ikke, Paulus; du skal blive stillet for kejseren; og se, Gud har også skænket dig alle dem, som sejler med dig« (vers 23 og 24). Og de blev reddet, hver og en af dem!

Det var ikke den eneste gang, Paulus befandt sig i fare – han var dagligt i fare – i farer på floder, i farer blandt røvere, i farer fra landsmænd, i farer fra hedninger, i farer i by, i farer i ørken, i farer på havet, i farer blandt falske brødre (2. Kor. 12,26) foruden de grusomme tortureringer, han gentagne gange blev underkastet – men i alt dette oplevede han, at Gud stod ham bi og førte ham igennem, så at frygten og angsten aldrig fik overhånd. Til sidst fandt han endog velbehag i alt dette, og dermed var frygten fuldstændigt magtesløs i hans liv.

Wesley sagde: »Jeg er udødelig, indtil

jeg har fuldbyrdet den gerning, Gud har betroet mig!« Sådan var det, og sådan er det!

Da Paulus havde fuldbyrdet sin gerning, blev han ført uden for Rom og henrettet. Indtil da fik ingen dødsfare lov til at føre ham i døden. Men da timen kom gik han i døden – og også her viste det sig, at Gud havde befriet ham fra dødsfrygten – han gik fuld af tillid de sidste skridt – og så brød han op for altid at være sammen med Herren!

På tilsvarende måde med enhver af os. Vore tider er i Herrens hænder. Ingen udenfra kommende fare har det afgørende ord. Herren bevarer os på alle vore veje – og når timen er inde, henter han os til al sin herlighed!

Frygten er altså besejret. Melder den sig, stoler vi på Gud og oplever, at han redder os (han har tusinder af engle, dem udsender han til hjælp for os, der skal arve frelsen) – når vor sidste stund er inde, står han imellem os og dødsfrygten og fører os ved hånden hjem, hvor vi hører hjemme!

Fremgang

Fremgang, det ved ethvert menneske, hvad er. Det ligger jo i ordet selv – fremgang er naturligvis, at det går fremad. Spørg en forretningsmand, hvad fremgang er, og han vil svare dig, at når omsætningen og fortjenesten stiger, da er der fremgang i foretagendet, da kan han udvide og få endnu mere fremgang. Spørg en politiker, og han vil fortælle dig, at når flere og flere stemmer på ham og hans parti, da er der tale om fremgang, men stemmer færre på dem, da er det en tilbagegang.

Spørg en kristen, og han vil måske også sige, at når der samles flere penge ind til hans kristne virksomhed, når der kommer flere mennesker end nogen sinde før, og når foretagendet vokser, da er der tale om fremgang.

Fremgang kan altså måles statistisk!

Lad os imidlertid give os stunder til at betragte vor Herre Jesus – havde han også fremgang?

Hvedekornet

Han sagde engang et ord, som vi ikke synes om: »Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvis hvedekornet ikke lægges i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det megen frugt« (Johs. 12,24).

Vor Herres Jesu fremgang bestod i at blive lagt i jorden som et hvedekorn og dø!

Mærk rækkefølgen! Den er ikke at dø og derefter blive lagt i jorden, men omvendt: at blive lagt i jorden og dø!

Vel er det rigtigt, at han døde og derefter blev lagt i graven, men hele hans liv indtil da havde været at blive lagt i jorden for at dø!

Hvad vil det sige? Jo, at alle gode menneskelige tanker, der kunne have skaffet ham fremgang, blev lagt i jorden – at alt det, der kunne have skaffet ham en bedre indgang hos samtiden, blev lagt ned – at alt det, som denne verden kendtes ved og kendte igen, men som Himmelen ikke kendtes ved, blev lagt i jorden – ikke blot engang imellem, men uafsladeligt dag for dag, indtil han til sidst var helt ene uden så meget som een ven, der forstod ham.

Var det fremgang? Ja, det er den eneste fremgang, Gud kendes ved, men den ser ud som alt andet end fremgang. Den ligner mere en katastrofe eller et mislykket foretagende. Han endte sit liv som en misdæder, udspilet på et kors og udleveret til almindelig spot og spe. Men større fremgang har verden aldrig været vidne til – uden at forstå det mindste af den!

Her er det hvedekorn, der frivilligt lod sig lægge i jorden for at dø, og som derfor bærer megen frugt – men end ikke frugten kan siges at være fremgang i denne verdens øjne, thi den er skjult for verden, fordi verden er blind for, hvad fremgang

er.

Paulus

Lad os også betragte apostelen for at se, om han havde fremgang. Anlægger vi den sædvanlige målestok for fremgang, da ser det sørgeligt ud for den gode Paulus.

Vel opstod der ved hans virksomhed rundt omkring adskillige menigheder, men ingen af dem var udpræget stabil, og alle vendte de ham før eller senere ryggen efter i mellemtiden at have voldt ham mange bryderier. Hans liv bestod i en eneste lang række af tunge lidelser, og også han sluttede helt alene, forladt af de allerfleste. Succes kan man ikke tale om.

Derimod kan man sige, at han kom til at ligne sin Herre og Frelser mere og mere. Det var, hvad han selv higede efter. Han ville ligedannes med Jesus i hans død for også at kunne være det i hans opstandelse.

Således blev Paulus også et hvedekorn, der blev lagt i jorden for at dø. Derved undgik han trods sin tiltagende ensomhed at forblive det ene korn, og således bar han megen frugt og er endnu ikke hørt op med at bære frugt.

Virkelig fremgang

Den fremgang, der gælder hos Gud, kan aldrig måles statistisk. Den har ikke meget at gøre med kristelige foretagender, thi fremgangen kan i virkeligheden aldrig

måles på et foretagende eller en virksomhed, men kun på hver enkelt kristen. Fremgang er nemlig noget *personligt* og består i at følge Herren efter.

Fremgangen kan som oftest ikke måles, medens den sker, thi da er den ofte usynlig. Hvem kan måle, hvordan en hårdt prøvet kristen bærer sin smerte inde for Herrens åsyn og kæmper sin strenge kamp med håb imod håb – hvem kan måle, hvordan en Herrens discipel holder ud på sin arbejdsplads med Kristi sindelag dag for dag, skønt han bliver behandlet af overordnede og underordnede som denne verdens udskud – hvem kan måle, hvorledes ensomme kristne, enker og faderløse, bærer deres sorg og smerte for Herrens åsyn uden at give efter for forargelsen – hvem kan overhovedet måle det, som i Guds øjne er fremskridt og fremgang, nemlig tros-lydigheden og ligedannelsen med Kristus i hans efterfølgelse?

Det er først eftertiden, der kan se det. Således var det med Herren selv, med Paulus og med enhver, der virkelig har gjort fremskridt i livet med Gud. De bærer ofte mest frugt, når deres vandring herved er afsluttet.

Alt det, der kan måles statistisk er af underordnet betydning og er ikke sjældent helt misvisende. Desværre er vi tilbøjelige til at lægge overdreven vægt herpå. Især er det misvisende, når det udbasuneres. Men det vil jeg ikke komme nærmere ind på, idet jeg da risikerer at sære nogen unødigt eller blive misforstået.

Lad os derfor nøjes med at lytte stille til, hvorledes Paulus opfordrer til fremgang, ja *yderligere* fremgang: »Om broderkærligheden har I ikke nødig, at man skriver til jer; thi I er selv oplærte af Gud til at elske hverandre; og I viser jo også kærlighed imod alle brødrene i hele Makedonien. Men vi lægger jer på sinde, brødre, at gøre *yderligere fremgang* heri og sætte en ære i at leve stille og passe Jeres egne sager og arbejde med jeres hænder, således som vi pålagde jer, for at I kan vandre sømmeligt over for dem, som er udenfor, og ikke trænge til hjælp af nogen« (1. Tess. 4,9-12).

Fremgang i broderkærlighed er såre vigtig i apostelens bedømmelse – og den er såre kostbar – thi den består i at elske, som *Jesus har elsket os* – ak, ingen af os er kommet så langt heri, at der ikke er brug for yderligere fremgang, hvor kostbar og svær denne fremgang end må være, fordi den går ud over al vor egenkærlighed, selvgodhed og selvretfærdighed – ja, man må blive som et hvedekorn, falde i jorden og dø for virkelig at kunne bære broderkærlighedens rige frugt!

Og så dette med at *leve stille og passe sin egne sager og arbejde* – ak, også her må man blive som hvedekornet, der falder i jorden og dør, for de fleste af os har helt andre store ambitioner («åndelige» ambitioner naturligvis!) og har svært ved at finde behag i dagligdagens mange ensformige pligter i hjem og på arbejdsplads – måske særligt svært ved at gøre alt dette, som intet andet menneske lægger syndelig mærke til, af hjertet som for Herren. Men det er altså netop her, den store apostel formaner os til yderligere fremgang!

Hans tankegang er denne: ethvert menneske lægger hovedvægten på at udrette noget, men Herren lægger hovedvægten på, at vi bliver noget, nemlig bliver ham lige. Hvis Herren får lært os, hvor hovedvægten ligger for hver enkelt af os, opstår der ingen konflikt imellem at være og at virke. I modsat fald vil vi livet igennem lægge eftertrykket på at virke, at udrette noget, at sætte os selv og andre i gang, men risikerer, at vi aldrig får virket, hvad Herren ville, fordi vi ikke blev, hvad han ville.

Derfor kære venner: *yderligere fremgang!*

Fremgang, som Gud forstår det!

Fremgangsmåden

Når vi nu har ønsket *yderligere fremgang* for hverandre, må vi spørge, hvilken fremgangsmåde Gud anvender for at skænke os fremgang og endda yderligere fremgang.

Svaret er, at Herren dører og gør levende, fører ned i dødsriget og fører op, gør fattig, gør rig – Herren nedbøjer og

ophøjer – kort sagt: han tillemper hvedekornets lov på os for at skænke os yderligere fremgang. Han hindrer os i den fremgang, verdens tankegang kendes ved, for at skænke os den fremgang, han kendes ved. Derfor opfordres vi til at sige »opad«, når det går *nedad!*

Han lader ofte det, vi synes burde lykkes, mislykkes for at skænke os sand åndelig fremgang. Han ser, at vi behøver ydmygelser for at blive Kristus mere lige. Det vigtigste i livet er ikke, at alt lykkes for os, men at Guds vilje med os lykkes.

Fremgang ser altså ofte umiddelbart ud som tilbagegang eller tab – men sådan er Guds fremgangsmåde altså! Vejen til fremgang går ikke over succes. Det har vi svært ved at acceptere, derfor går vor fremgang som oftest såre langsomt.

Vi får ikke altid den hjælp i kristenheden, som vi behøver, for det er næppe flertallet af Guds børn, der forstår, hvad fremgang er, og hvorledes Guds fremgangsmåde er. Derfor kan det ske, at kristne gør det svært for andre kristne at gøre fremskridt, og når kristne gør dette svært, bliver det dobbelt svært;

Skulle du, min læser, befinde dig helt nede ved nulpunktet, ribbet for alt, hvad du kunne støtte dig til i dig selv – skulle det være såre mørkt i dig og om dig – skulle det være kommet dertil, at du oplever dig selv som den elendigste af alle, som den største af alle syndere, som en, man ikke kan fæste lid til, glem da ikke, at just der er du i selskab med alle dem lige fra Paulus og fremefter, der af hjertet måtte sige: »Jeg elendige menneske – i mig bor intet godt!« – sig derfor ganske stille »opad«, skønt det efter din mening kun går nedad – Gud slipper dig ikke og forlader dig aldrig – han er i færd med som den store Mester, han er, at omskabe dig til Kristi billede – det føler du ikke, det ved jeg – du tør næppe tro det, det ved jeg også – men Gud er Gud – han skaber ud af intet – derfor måtte han gøre dig til intet for at få noget ud af dig – det er hans fremgangsmåde – vær taknemmelig, at han anvender den netop på dig!

Mængde og vægt

To slags vægt og to slags mål, begge dele er HERREN en gru (Ordspr. 20,10). Den, der måler, må ikke anvende en for kort alen, og den, der vejer, må ikke anvende for lette lodder. Gør han del alligevel, er det HERREN en gru. Gud vil kalde ham til regnskab derfor, og så afsløres det, at han allermest har snydt sig selv!

I den forrige artikel stod der nogle bemærkninger om, at åndelig fremgang ikke kan måles statistisk – har altså ikke noget

med *mængde* at gøre.

Skulle man anvende statistiske begreber, har virkelig fremgang snarere noget med *vægt* at gøre. Men er det tilfældet, da gælder det om, at vi kender de lodder, hvormed Gud vejer os og vore gerninger.

Vejet og fundet for let

Det forfærdelige ord »Du er vejet og fundet for let« gjaldt den babyloniske kong *Belsazzar* – men det er ikke begrænset til

ham; det er talt, for at enhver kan komme til at bæve og spørge, om det også gælder ham.

Hvorfor var *Belsazzar* fundet for let? Det siges ikke direkte i Dan. 5, hvor begivenheden skildres, men ved hjælp af Bibelens øvrige tale kan vi få svar herpå.

Belsazzar var en hedning – men dermed var han ikke uden ansvar. Også i hans hjerte var den gerning, som loven kræver, indskrevet, og også hans samvit-

tighed vidnede derom; ligesom hans tanker også indbyrdes anklagede eller forsvarede hverandre (Rom. 2,15). Han havde med andre ord også et vist lys over, hvad der var ret, og hvad der var forkert, og for dette lys var han ansvarlig.

Han var født på tilværelsens lyside, thi som kongelig stod alle denne verdens goder ham til rådighed. Det var både en forret og tillige et øget ansvar.

Men Belsazzar tog alting for let, derfor blev han fundet for let. Han skød svaret til side og tog til sig af alle tilværelsens nydelser, overdøvede sin samvittighed, blev en træl under sine lidenskaber og begæringer og veg derfor ikke tilbage for at feste på livet løs, da fjendens hære belejrede hans hovedstad.

Grundtvig sagde: »Lys, der følges, øger lysets skat; lys, der dølges, fører ind i nat.«

Vi, der kender Herren, har fået *Livets lys*, i sammenligning med hvilket det lys, der fandtes i Belsazzar, kun var en osende flamme. Så langt, langt større er også vort ansvar. Hvem meget er betroet, af ham skal meget kræves.

Med hvilket vægtlod skal vi veje os selv for at få en fornemmelse af, om vi er for lette?

Jeg foreslår følgende vægtlod: »Så vær I da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen« (Matt. 5,48). Jeg er bange for, at andre lodder er for lette!

Men jeg er også bange for, at dette lod afslører, at vi er alt for lette. Vi vipper helt op i luften, så snart dette lod bliver lagt i den anden vægtskål.

Hvad skal vi da gøre?

Vær varsomme med eders store ord

Hvis vi vil følge *Hannas* råd, da er det første, hun lægger os på sinde, *varsomhed med store ord* (1. Sam. 2,3). Hun tænker først og fremmest på store ord om os selv. På dommens dag vil mange stå frem og sige: »Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?« men Herren siger rent ud til dem: »Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret« (Matt. 7,22-23). Ak, havde de dog i tide lært at være varsomme med deres store ord, da havde de aldrig sagt sådan til ham. Deres store ord afslørede, at de ikke kendte ham, og han ikke dem.

Hvem kan tænke sig ude ved Golgatas kors at tale store ord om egne bedrifter? Hvem kan i det hele taget med vor Frelser for øje finde på at henvise til sine egne gerninger? Hvor meget han end har udrettet, skulle det endog være undergerninger, er det ingenting i sammenligning med Ham, det Guds lam, der bar alle hans synder. Ingen, der kender blot lidt til sin egen

synd og Herrens barmhjertighed, kan finde på at omtale sin egen indsats i en samtale med Herren.

Den, der direkte eller indirekte fremhæver sig selv og sine gerninger, er altid fundet for let – husk det!

Betyder det, at man aldrig kan tale om, hvad der sker i Guds rige, og hvad man selv har fået lov til at være med i? Nej, men det betyder, at man taler derom i den Ånd, der herliggør Herren; det er en Ånd, der aldrig overdriker, aldrig søger at imponere og gøre reklame – det er besindighedens Ånd, der hellere taler for lidt end for meget – den Ånd, der ikke taler af sig selv, men kun udsiger, hvad Faderen vil have sagt.

Enhver, der har et fintmærkende øre, kan snart fornemme, om den beretning, der aflægges i ord eller skrift, er båret af denne Ånd eller ej.

Hanna fortsætter med at sige: »Frækhed undslippe ej eders mund!« At tale frækt vil sige at tale ud af sig selv i stedet for ud af Gud. Ak, hvor kommer vi nemt til det! Al sådan tale er vejet og fundet for let – for let, selvom det, der siges, i og for sig er rigtigt nok – det skulle bare ikke være sagt, fordi Herren ikke ønskede det sagt. Vore ords vægt beror nemlig ikke blot på, om det, vi siger, er rigtigt, men endnu mere på, om det er båret og fyldt af Guds Ånd. To mænd kan sige det samme, den enes ord er tomme, den andens har vægt.

Vejen til vægt

I den forrige artikel er det søgt påvist, at vejen til fremgang ikke går via fremgang! Skulle det mon også forholde sig sådan, at vejen til vægt ikke går via vægt?

Lytter vi til Hanna, da peger hendes ord i den retning, thi hun siger videre: »Hertes bue er brudt, men segnende omgjørder sig med kraft; mætte lader sig leje for brød, men sultnes slid hører op; den ufrugtbare føder syv, men den med de mange vansmægter. HERREN dør, gør levende, fører ned i Dødsriget og fører op; HERREN gør fattig, gør rig, han nedbøjer, og han ophøjer; han rejser ringe af støvet, af skarnet løfter han fattige op for at bænke dem mellem ædle og give dem ærespladsen« (1. Sam. 2,4-8).

Vejen til ærespladsen går via skarnet, fattigdom, nedbøjet, sult og død! Den, der vil vejes og ikke findes for let, må berede sig på den vej!

Kan det være nogen vældig overraskelse for nogen, der har været ude ved korsets fod på højen udenfor Jerusalem?

Hvem kan derude opleve sig selv som andet end netop skarn, fattig, nedbøjet, hungrende og dømt til døden? Hvem har derude nogetsomhelst andet end Ham, Ham alene?

Men alt, alt for hurtigt kommer vi bort

derfra og vender tilbage til os selv – og da er det, alt det letkøbte, alt det lette og luftige lever op igen – ofte uden at vi selv lægger mærke til det – men da sender Gud os i sin nåde de ydmygelser og afsløringer, der gør ende på vor storhed, så vi atter må ud til Golgatas kors i vor fattigdom og nøgenhed og intethed – det sker som regel ikke een eller to gange i livet, men atter og atter og atter.

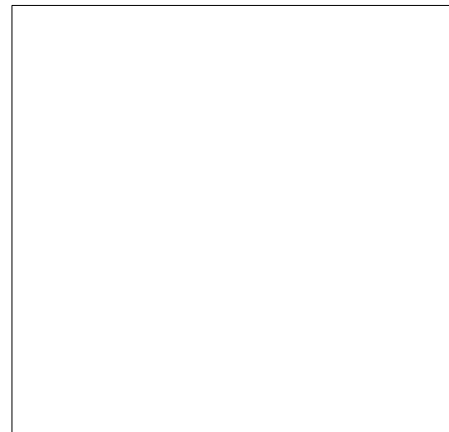
Derude bliver vor ånd sønderbrudt – det er smerteligt, men nødvendigt, thi det er kun i det sønderbrudte hjerte og den sønderknuste ånd, Herren tager bolig – og dermed den vægt af Ånd og liv tager bolig, uden hvilken vi altid vejes og findes for lette.

Vægtloddet endnu engang

»Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen!« Det lod er tungt, men det er Gud en gru, om vi sliber det af i kanterne for at gøre det lettere. Ingen har ret til at forfalske Guds vægtlodder!

Hvis vi anvender dette lod, fører det os hver dag ind i et ydmygende, dog saligt, helt personligt forhold til Vor Herre og Frelser ude ved hans kors! Det behøver jeg ikke at uddybe. Hvem kan høre dette ord fra bjergprædikenen uden at tvinges i knæ? Det gør ende på alle vore store ord og al frækhed; det gør det af med enhver form for selvglæde; selvtilfredshed og »åndelig« stormægtighed; det trykker os tæt ind til Herren. Det oplader evangeliet for os i dets rigdom, og det viser os, at vejen til vægt og vægtfylde ikke går gennem en nedskrivning af Guds fordring og en forvanskning af evangeliet til en godkendelse af, hvad et menneske nu engang magter, og en dertil passende tilsætning af »nåde« – et sådant evangelium er intet evangelium, men et hyggeligt menneskebudskab uden salt – nej, vejen går gennem *dom*, d.v.s. *Guds strenghed*, og *nåde*, d.v.s. *Guds barmhjertighed* i Kristus Jesus – den vej bliver aldrig anderledes, så sandt Jesus selv er vejen!

Kun dette er i stand til at løfte os op i den fylde af sandhed og nåde, der ene giver vort liv vægt i Guds øjne.

Den samme

Når vi i gamle dage spurgte pastor *Fjord Christensen*, hvad han havde prædikeret om, var hans svar: »Den samme!« – altså ikke »det samme«, men »den samme«. Han havde kun et emne at forkynde; dette emne var en person, vor Herre Jesus Kristus.

Han talte altså ikke om helliggørelse eller menighedsopbyggelse eller de sidste tider eller Israel eller noget andet emne, som man hævder findes i Bibelen, men kun om Jesus Kristus, Herren.

Gjorde han så ikke vold imod Ordet? Indeholder Ordet ikke sådanne emner som helliggørelse, menighedsopbyggelse, de sidste tider, Israel og adskilligt andet?

Nej, Bibelen indeholder ikke andre *selvstændige* emner end netop vor Herre og Frelser.

Paulus understreger det ved at sige, at han ikke ville vide af andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet; han sagde også, at han altid forkyndte den samme!

Et evangelium

Enhver, der maler Jesus Kristus for øje som korsfæstet, forkynder Guds evangelium; dermed bringer han tilhørerne det eneste budskab, der kan fylde alle deres behov.

Dermed hjælper han tilhørerne til at lære Kristus at kende, og det er det evige liv!

I Kristus bor *hele Guddommens fylde* legemlig. Den, der lærer Kristus at kende, har altså del i hele Guds fylde. Mon han behøver noget »mere«?

Kristus er *Guds visdom* og *Guds kraft*. Den, som har del i Kristus, har altså del i Guds visdom og kraft!

Men Kristus er også *Guds hemmelighed* – man lærer ham ikke udtømmende at kende i løbet af kort tid – end ikke et helt liv strækker til – derfor må Han uafslædigt *åbenbares*, og det er just forkyndelsens opgave.

Evangeliet har to sider: det dømmer, og det frelser; det nedbøjer, og det opløfter; det gør bedrøvet, og det gør salig; det sårer, og det læger.

Det oplever enhver, for hvem Kristus gennem forkyndelsen bliver malet for øje som korsfæstet. Dvælg en stund i din Frelseres nærhed ude ved Golgatas kors, og du behøver ikke flere forklaringer om, at Ordet om korset dører og gør levende, dømer og benåder!

Han er dig alt for ren – din urenhed kommer for dagen – det er smertefuldt – men han renser dig fra den – åh, hvor saligt!

Han er dig alt for helhjertet – din lunkenhed bliver afsløret, og du græder over dig selv – men han favner dig i sin kær-

lighed – ja, det er sandelig saligt!

Sådan virker evangeliet. Derfor har Bibelen kun eet budskab: »*Ham* forkynder vi!«

Emnerne

Hvem er duelig til at forkynde ham? Ingen! Her gælder kun den duelighed, der er af Gud.

Han lever jo, vor dyrebare Herre og Frelser, og en levende person kan ikke gøres til et emne, især ikke når det drejer sig om ham, der har al magt i Himmel og på jord, ham, af hvem og til hvem alt er skabt, ham, der opretholder alle ting med sit mægtige ord, ham, der er Gud.

Hvad så med alle emnerne, *retfærdiggørelse ved tro, helliggørelse, menighedsopbyggelse, Israel, de sidste tider*, m.v.?

Det *første*, vi må sige, er, at intet af disse emner har nogen selvstændig berettigelse. Samler vi os for meget om dem som selvstændige emner, da fjerner de os nemlig fra Kristus, thi da sker det, at vi – når vi har lært læren om retfærdiggørelse eller helliggørelse eller et hvilket som helst andet emne – tror, at nu ved vi besked, og så bliver vi, uden selv at lide under det, opblåste. Da falder vi ind under Paulus beskrivelse: »Mener nogen at kende noget, så kender han det endnu ikke således, som man bør kende det« (1. Kor. 8,2). Man kan altså kende læren om alt muligt bibelsk uden derved at komme. vor Herre Jesus det mindste nærmere – ja, man kan blive specialist i de forskellige emner og lide skade på sin sjæl.

Så snart man føler sig som specialist, er man i alvorlig fare – specialist i noget guddommeligt!! – man har forvandlet det til et »emne« og dermed trukket det ned fra dets rette plads i Faderen, Sønnen og Helligånden, hvem dog formentlig ingen vover at forvandle til et »emne«! (Der kom engang en udlænding og fortalte mig, at hendes mand var specialist i helliggørelsesforkyndelse. Da jeg hørte det, indbød vi ham naturligvis ikke til at tale.)

Det *næste*, der må fremhæves, er, at et emne er genstand for *vor* bedømmelse, men det er Kristus netop ikke. En genstand betragter vi i *vort* lys, men det er omvendt med Kristus: han afslører os i *sit* lys!

Ak, hvor er det overset i vor tid; derfor er der tusindvis af specialister i snart det ene, snart det andet bibelske emne, men så få, der maler Kristus for øje som korsfæstet, skønt dette er det eneste, der bringer Guds hjælp. Derfor ansues det ene emne efter det andet i »specialistens« lys, men så få kommer ind i Guds lys, fordi ordet om korset eller korsets ord er blevet en biting eller et overstået stadium!

Det *tredie*, jeg kort vil fremhæve, er, at Guds Ånd har set nøje til, at Bibelen blev skrevet helt *usystematisk*. Lige fra Bibelens første blad til dens sidste hersker der en udpræget mangel på system. Det understreger, at det guddommelige ord ikke kan opdeles i emner, som vi små mennesker så kan lære, og når vi har lært dem, ved vi besked, men at det netop som Gud selv overgår al forstand og derfor aldrig kan læres, som man lærer sine lektier, men altid forbliver for stort, for rigt, for overvældende og gør det umuligt for nogen at blive specialist deri! Hvis vi vil tale om en lære, da lad os huske, at læren aldrig som alle andre emner bliver overgivet til os, men at vi er blevet overgivet til den (se Rom. 6,7). Vi behersker, ikke læren og kommer aldrig til det, men den behersker forhåbentlig os, så det kan mærkes på os, at vi er grebet, ikke af *den*, men af *ham*, som Guds ord i eet og alt drejer sig om!

Ånd og liv

Når Kristus er *alt* for os, er *alt* naturligvis på plads. Lad derfor ingen forvirre dig med dette eller hint »bibelske speciale«, hvor interessant og opsigtsvækkende det end præsenteres. Jeg har været vidne til, at adskillige er gået åndeligt tilbage, da de hengav sig til et eller andet speciale. Nu var det ikke længer Kristus, de talte om, men *det* eller *det* eller *det* – alt, hvad der kan rubriceres under »*det*«, er underlødigt, når det fortrænger »*ham*« – »*ham alene*« – og fører derfor til åndeligt tab.

Mon ikke mange har oplevet, at en forkyndelse, hvor rigtig den end var, dog manglede Ånd og liv, fordi forkyndelsen bestod i »sandheder«, men ikke åbenbarede ham? Jeg glemmer aldrig, da jeg første gang som ung jurist var indbudt til at tale i *baptistkirken* i Odense. Da jeg kom hen til prædikestolen, stod der med store bogstaver, vendt imod forkynderen: »*Vi vil gerne se Jesus!*« Det blev mig en lektie for livet.

Dermed er det sagt, at vi forkynder en, der er os alt for stor, alt for herlig, alt for sand – en, der overgår al forstand og al følelse – en, som vi kun kan forkynde i samme grad, som vi er præget af ham – en, som aldrig kan forkyndes med veltalende ord eller i menneskelig styrke, men kun i svaghed, frygt og megen bæven – en, som altid har mere at sige, mere at åbenbare – en, som man aldrig bliver færdig med at bøje knæ for i tilbedelse, taksigelse og hengivenhed.

Hvad talte du om? Hvad vil du tale om? *Den samme!*